

Notatki z Gniezna

W dniach **12-14 marca br.** odbył się V zjazd Gnieźnieński «Europa Ducha». W tym forum wzięło udział 13 państw europejskich i ponad 20 kościołów, ruchów i wspólnot apostołskich. Kościół katolicki ze Wschodu reprezentował metropolita diecezji Matki Bożej w Moskwie arcybiskup Tadeusz Kondrusiewicz. Z diecezji kalininogradzkiej przybyło 17 członków z biskupem Jeżym Steckiewiczem i siostrą Jeremięją na czele.

Otworzył zjazd ks. kard. Józef Glomp – Prymas Polski. Przesłanie Ojca Świętego odczytał abp Stanisław Ryłko. W ciągu tych trzech dni wysłuchano wielu odczytów i dyskusji na różne tematy: m.in. «Źródła odrodzenia Europy»; «Być chrześcijaninem w zjednoczonej

Europie»; «Jedność Europy, jedność Kościoła» itd.

Z wielką uwagą i zainteresowaniem zostało wysłuchane przemówienie arcybiskupa Tadeusza Kondrusiewicza w dyskusji «Wymiana darów Wschód-Zachód». Nagrodzono go długotrwałymi oklaskami, a w przerwie otoczyli go dziennikarze. Ledwo zdążyliśmy zrobić wspólne zdjęcie naszej delegacji z arcybiskupem.

Po zamknięciu obrad odbyła się msza w katedrze przy grobie św. Wojciecha, przesłanie do Europejczyków. Oto kilka cytatów z przesłania.

«Do zbudowania wspólnoty ludzi i narodów nie wystarczy integracja na poziomie polityki i ekonomii». «Mocno

doświadczaliśmy tu, że nie będzie wspólnej Europy, jeśli chrześcijanie będą nadal tak dramatycznie podzieleni!»

«Wszystkich, którym bliska jest wizja Europejskiej Wspólnoty Ducha, zachęcamy do osobistego wysiłku na rzecz jej tworzenia. Można to czynić przez modlitwę, pracę, zaangażowanie społeczne. Taka będzie Europa, jacy będziemy my – nasze małżeństwa i rodziny, nasze gminy i parafie, nasze kościoły i budowane przez nas społeczeństwo obywatelskie. Przyszłość Europy zależy przecież przede wszystkim od Europejczyków – od nas samych.

Janina Pietruszko,

delegat V zjazdu Gnieźnieńskiego.

(c. d. z Nr 2 (91) – 2004)

Najważniejsze wydarzenia z historii Polski

Kontynuujemy nadal zapoznanie Czytelników „Głosu” z najważniejszymi wydarzeniami z historii Polski od czasów najdawniejszych (960 rok) do współczesności.

1.IX.1939 – Wybuch wojny niemiecko-polskiej, początek II wojny światowej.

17.XI.1939 – Wkroczenie do Polski wojsk sowieckich bez wypowiedzenia wojny, zajęcie wschodnich obszarów Polski zgodnie z postanowieniami tajnego układu niemiecko-sowieckiego z 23 sierpnia 1939 roku tzw. paktu Ribbentrop-Mołotow, okupacja ziem wschodnich Rzeczypospolitej Polski.

30.IX.1939 – Rząd Polski we Francji. Władysław Sikorski premierem i naczelnym wodzem.

1939-1945 – Okupacja Polski, funkcjonuje podziemne państwo polskie z wojskiem (Związek Walki Zbrojnej, przekształcony w roku 1942 w Armię Krajową), administracją i szkolnictwem.

19.VI.1940 – Rząd Polski przenosi się z Francji do Anglii (Londyn).

1940 – Wymordowanie w Katyniu oficerów polskich, internowanych z ZSRR w 1939 roku, przez NKWD, wywózki (deportacje) ludności polskiej ze wschodnich terenów państwa polskiego na osiedlenie do Azji Środkowej i na Syberię; głód, mordercza praca i choroby dziesiątkowały Polaków.

30.VII.1941 – Układ Sikorski-Majski, przywrócenie stosunków dyplomatycznych z ZSRR, utworzenie na

terytorium ZSRR Armii Polskiej pod dowództwem generała Władysława Andersa; sprawa przyszłych losów ziem wschodnich Rzeczypospolitej pozostała w zawieszeniu.

1942 – W lecie za zgodą rządu polskiego i ZSRR przeniesiono Armię Polską z ZSRR do Iranu i Iraku (ponad 100 tys. ludzi). Około miliona pozostało jeszcze w ZSRR; w początkach 1943 pozbawieni zostali polskiego obywatelstwa.

1943 – Powstanie w getcie warszawskim.

4.VII.1943 – Zginął w katastrofie lotniczej Władysław Sikorski.

1.VIII.1944 – Powstanie warszawskie przeciwko Niemcom.

4-11.II.1945 – Konferencja w Jaltie. Szefowie 3 mocarstw uzgodnili zmiany granic Polski na wschodzie, granica na Bugu; na zachodzie – na Odrze i Nysie Łużyckiej.

1944-1945 – Rządy w kraju obejmują komuniści, kraj znalazł się pod dominacją Związku Radzieckiego.

Podsumowanie

Dnia 8 maja 1945 roku przedstawiciele niemieckich sił zbrojnych podpisali akt kapitulacji.

Parę dni wcześniej nad Bramą Brandenburską w Berlinie zawisła – obok radzieckiej – polska flaga.

Wreszcie, po sześciu latach niespotykanej w dziejach świata wojny, na wszystkich frontach europejskich wstrzymano ogień.

Polacy, którzy jako pierwsi rozpoczęli walkę z niemieckim najeźdźcą, kończyli ją jako ostatni. Prowadzili ją, mimo iż zmieniająca się sytuacja polityczna stawiała pod znakiem zapytania odzyskanie przez Polskę pełnej niepodległości.

Pomimo heroicznej postawy znacznej części Polaków w kraju i za granicą rząd polski w Londynie nie był w stanie zmienić losów Europy i wpłynąć w sposób decydujący na powojenny kształt Polski. Zachodni sojusznicy Stalina oddawali bowiem systematycznie znaczną część Starego Kontynentu w jego ręce.

W tej sytuacji, – gdy całe społeczeństwo nie mogło przecież wymigrować – wydawało się, że należy pójść na daleko idące kompromisy.

Istniała jednak wyraźna granica między postawą obrońców suwerenności Rzeczypospolitej (Arciszewski, Mikołajczyk) i grabarzy polskich praw niepodległości (Bierut, Gomułka).

*Opracował Kl. Ławrynowicz
(Zakończenie nastąpi)*